

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Győrött, 2009. évi március hó 5. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt vádlott ellen indult büntetőügyben a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 2007. május 10. napján kihirdetett 5.B.569/2006/13. számú ítéletét az alábbiak szerint **változtatja meg:**

A vádlott terhére 1 rb súlyos testi sértés büntette kísérletének értékelt bűncselekményt 1 rb, a Btk. 170.§ (1) bekezdésében meghatározott és az (5) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés büntette kísérletének minősíti.

Ezért és a terhére megállapított egyéb bűncselekmény miatt a vádlottal szemben az első fokú bíróság által alkalmazott fő- és mellékbüntetést tekinti kiszabottnak.

Elrendeli a vádlott alkoholisták kényszergyógyítását.

T1 sértett tanúnak az elővezetési költség megfizetésére való kötelezésére vonatkozó rendelkezést hatályon kívül helyezi és felhívja az első fokú bíróságot a költség viselésére vonatkozóan külön eljárásban történő rendelkezésre.

A másodfokú eljárásban 3.600 (háromezer-hatszáz) Ft költség merült fel, amelyet a vádlott visel.

I n d o k o l á s :

A kijelölés folytán eljáró Komárom-Esztergom Megyei Bíróság Tatabányán, 2007. február 15., április 12., május 10 napján tartott tárgyalások alapján hozott, és az utóbbi napon kihirdetett 5.B.569/2006/13. számú ítéletében, vádlottat bűnösnek mondta ki súlyos testi sértés büntettének kísérletében és aljas indokból elkövetett személyi szabadság megsértésének büntettében, ezért halmazati büntetésül 3 év börtönbüntetésre,

mellékbüntetésül 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. A kiszabott szabadságvesztésbe az előzetes fogvatartásban 2004. november 21-től november 22-ig eltöltött időt beszámította. Rendelkezett a bűnjelekről, és kötelezte a vádlottat az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

T1 sértett tanút kötelezte az elővezetésével kapcsolatos költség megfizetésére.

Az ítélet ellen az ügyész téves minősítés miatt, súlyosítás érdekében, a vádlott és a védője felmentésért jelentettek be fellebbezést.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.337/2006/3-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, a jogorvoslati kérelmeket alaptalannak találta. Indítványozta a tényállás helyesbítését az orvosszakértő véleménye alapján azzal, hogy a szúrás nem csak 8 napon túl gyógyuló, de közvetlen vagy közvetetten életveszélyes állapot létrehozására is alkalmas volt. Az így helyesbített tényállást megalapozottnak, a bizonyítékok értékelését, a vádlott bűnösségére vont következtetést törvényesnek tartotta. Az irányadó tényállás alapján a cselekmény átminősítését indítványozta életveszélyt okozó testi sértés büntetése, figyelemmel arra, hogy a vádlott tudata a súlyos, életveszélyes sérülés bekövetkezésének lehetőségét átfogta és ebbe belenyugodva cselekedett. A szúrt csatorna lefutási iránya a véletlenül és nem a vádlott tudatos magatartásán múlt, felismerhette, hogy a mellkas tájék mögött elhelyezkedő szervek sérülése esetén életveszélyes következménnyel járó sérülést okozhat. A minősítés változtatás folytán súlyosabb büntetést, az alkoholfüggő vádlottal szemben kényszergyógyítás elrendelését, egyebekben az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

Az ítéletábra nyilvános ülésén a fellebbviteli főügyészség képviselője az írásbeli indítványt változatlan tartalommal fenntartotta.

Vádlott védője a fellebbezési eljárásban tartott nyilvános ülésén az elsőfokú bíróság előtt elhangzott perbeszéddel egyezően a vádlott védekezésének elfogadását és bizonyítékok hiányában a vádlott felmentését indítványozta mindkét bűncselekmény vádjára alól. A sértettet nem a vádlott sebezte meg és bármikor távozható volt a lakásból, akár az ablakon keresztül is. Életszerűtlennek tartotta a sértett terhelő vallomását azért is, mert nem a szomszédjától, hanem távolabb lakó személytől kért segítséget, ezért vallomásának mellőzését indítványozta. A felmentésre irányuló fellebbezés eredménytelensége esetén a fellebbviteli főügyészség indítványára reflektálva kifejtette, hogy életveszélyes sérülés okozására irányuló vádlotti szándékokra az elkövetés eszközének hiánya, a sértett erősebb testalkata, a sértett 8 napon belül gyógyuló sérülése miatt, önmagában a sebzett testtájékból nem lehet következtetni.

A vádlott az ítéletábra nyilvános ülésén nem jelent meg.

A felmentésre irányuló fellebbezést az ítéletábra nem tartotta alaposnak, az ügyész fellebbezése és a fellebbviteli főügyészség indítványa a kiszabott büntetés súlyosításának kivételével alapos.

Az ítélet tábla a kétirányú fellebbezések alapján a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság ítéletét a megelőző bírósági eljárással együtt, teljes terjedelmében bírálta felül a Be. 348.§ (1) bekezdése szerint. Ennek során megállapította, hogy a megyei bíróság a perrendi szabályoknak megfelelően folytatta le az eljárást, az ügy eldöntéséhez szükséges bizonyítékokat beszerezte, tartalmukat értékelte. Nem tévedett, amikor a bizonyítékok okszerű és logikus mérlegelésével a lényeges tények vonatkozásában az eljárás során mindvégig tárgyyszerűen nyilatkozó sértett vallomását tekintette irányadónak, a vádlott tagadásban megnyilvánuló védekezését pedig nem fogadta el, mert azt más bizonyítékok nem támasztották alá. A sértetti és az önmagának is ellentmondó vádlotti vallomásokat egymással, valamint az egyéb bizonyítékokkal összevetve helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a vádlott védekezésének ténybeli alapja hiányzik, azt bizonyítékok nem támasztották alá.

Az ítélet tábla nem osztotta a védőnek a sértett vallomásának hitelességével és a tényállás megállapításánál az elfogadhatóságával kapcsolatban felhozott kifogásait, mert vallomását a helyszíni szemle és a vádlott elfogásáról készült jegyzőkönyv, az orvosi dokumentáció adatai, az orvosszakértő véleménye, **T2** tanúvallomása részleteiben alátámasztották, emiatt aggálytalannak kellett tekinteni. A sértetti vallomás hitelességét nem kérdőjelezi meg, hogy a vádlott nem ismerte el a bűncselekmények elkövetését, továbbá az sem, hogy a sértett a bezárt lakásból nem az ablakon át szökött ki, illetve kihez fordult segítségért. Nem kifogásolható, hogy az ijedt és sérült sértett akkori helyzetének megoldására célravezetőbbnek találta olyan személytől segítséget kérni, ahol reménye szerint a vádlott nem találhatott rá. Az ablakok nem voltak nyithatók, a vádlott pedig elalvásáig közvetlen közelében tartózkodott, kijutását a lakás ablakán meg tudta volna akadályozni. A sértett által elmondottak valóságtartalmának gyengítésére a védői kifogások tehát nem alkalmasak. A felmentésre irányuló fellebbezés csak a terhelő bizonyítékok figyelmen kívül hagyása és a vádlott vallomásának elfogadása esetén lehetne eredményes, de a bizonyítékok ártértékelésének eljárásjogi tilalma miatt a mérlegelést támadó fellebbezés alaptalan.

Az első fokú bíróság tárgyalás anyagává tette és értékelte az igazságügyi orvosszakértő, a vádlott elmeállapotára és alkoholizáló életmódjára vonatkozó igazságügyi elmeorvos szakértői véleményeket is, amelyek alapján a tényállásban a vádlott alkoholfüggőségét, míg a sérülésekkel összefüggő lehetséges következményeket az ítélet 8. oldalán a jogi indokolás körében rögzítette. A szakértői vélemények tényállásból hiányzó megállapításaival a fellebbviteli főügyészség indítványával egyezően a Be. 352.§ /1/ bekezdésének a) pontja szerint az egyébként megalapozott tényállást ki kellett egészíteni a cselekmény minősítésére és a kényszergyógyítás törvényi feltételeinek megállapítására kiható jogi következtetések megalapozottsága érdekében.

A szakértő 1 igazságügyi orvos-szakértő az első fokú tárgyaláson írásbeli véleményét fenntartva nyilatkozott ugyanis arra, hogy a sértett a kis közepes erővel leadott szúrástól hasának felső harmadában, a szegycsont alsó része felett jobb oldalon szúrt, vagy szúrva-metszett sérülést szenvedett. A bántalmazás módja, vagyis a kis közepes erővel leadott szúrást a megtámadott testtájékon alkalmas volt közvetetten vagy közvetlenül életveszélyes sérülés létrehozására, amennyiben pár fokkal más irányba hatol be a kés és nem a bőr alatt a bordák felett ér véget a szúrcsatorna. Ilyen, a hasüreg és mellüreg határán elhelyezkedő

szúrásnál fennáll a lehetősége a hasüreg megnyitásának, a máj sérülésének, a rekeszizomon, a mellüregen áthaladó a tüdőszérülésnek. A hasüreg megnyitása, hashártya sérülés esetén közvetlen életveszélyes állapot alakult volna ki.

Az ítélet tábla az igazságügyi orvos-szakértői vélemény alapján az első fokú ítélet ötödik oldal hatodik bekezdésének folytatásaként a tényállást ezért kiegészítette azzal, hogy „a sértett hasüregének és mellüregének határán leadott kis, legfeljebb közepes erejű szúrás közvetetten vagy közvetlenül életveszélyes állapot kialakítására is alkalmas volt a hasi és mellkasi szervek sérülése esetén.”

Az ítélet 3 oldalának 4. bekezdését - **szakértő 2** és **szakértő 3** igazságügyi pszichiáter szakértők véleménye alapján -, az alkoholfüggőség megállapításán túl azzal, hogy a vádlott kényszergyógyítása orvosilag indokolt, kezelésének orvosi ellenjavallata nincs. A fenti kiegészítésekkel az első fokú bíróság által megállapított tényállás megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól mentes, a Be. 352. § /2/ bekezdése szerint a másodfokú felülbírálat során az ítélet tábla határozatát erre alapította.

A védelem a vádlott vallomásának elfogadhatóságán keresztül vitatta a minősített személyi szabadság megsértése bűncselekményének elkövetését. A jelen ügyben a vádlott azért nem engedte ki a megsebzett, vérző sértettet a lakásból, hogy az általa bizonytalan kimenetelűnek vélt bántalmazás ne tudódjék ki, elsődlegesen azt a helyzetet akarta megoldani, hogyan leplezze el ezt a tettet. Az elsőfokú bíróság az erkölcsileg elítélendő motívumból eredő bűncselekmény elkövetését a bizonyítékok alapján helyesen állapította meg, minősítése törvényes, következésképp a védelmi jogorvoslatnak az ítélet tábla nem adott nem adott helyt.

Az irányadó tényállásból okszerűen következtetett az első fokú bíróság a vádlott bűnösségére, a cselekmények minősítése csak a testi épség elleni bűncselekmény a vonatkozásában nem felel meg az anyagi jog szabályainak.

Az ítélet tábla nem értett egyet az első fokú bíróságnak az alanyi és a tárgyi oldalon fennálló körülményekből levont jogi következtetésével, amely szerint a vádlott magatartása életveszélyes sérülés okozására objektíve nem volt alkalmas, szándéka csak 8 napon túl gyógyuló izom vagy bordasérülés okozására terjedt ki.

Az irányadó tényállás szerint az alkoholfüggő vádlott elmeállapota, személyiségzavara nem volt kóros, és a tettet szokványos ittas állapotban követte el. A vádbeli alkalommal azért vont a felelősségre a sértettet, mert nem talált a kazetta tartóban kazettát. A papucsáért felé induló sértettet az ágyról felkelve, rugós késsel, balról jobbra irányuló mozdulattal, kis, közepes erővel a szegycsont alsó része alatt jobb oldalon megszúrta. A sérülés nem járt súlyos eredménnyel, mert a szúr csatorna 3,5 cm bemeneti nyílással a szegycsont alsó része alatt jobb oldalon, 5 cm hosszan a bőr alatt futott és a bordánál végződött, ténylegesen 8 napon belül gyógyuló volt. Mivel a vádlott koordinálatlanul mozgott és orvosi ismeretekkel sem rendelkezik, bizonytalan kimenetelű volt, hogy a szúrás milyen irányban haladt a sértett testében. Csak a szerencsés véletlen, nem pedig a vádlott tudatos, kontrollált mozdulatán múlt, hogy nem okozott a sértettnek közvetlen vagy közvetetten életveszélyes állapottal járó sérülést. Az életveszélyes sérülés bekövetkezésének reális lehetősége a szúrás helyén elhelyezkedő belső mellkasi és hasi szervek közelsége miatt állt elő. A vádlottnak hétköznapi, átlagos ismeretek birtokában is fel kellett ismernie, hogy a nála lévő 6-8 cm

pengehosszúságú bicskával a szúrás iránya és kis, közepes ereje miatt a mellkasi és hasi belső szerveket megsértheti, amely életveszéllyel járhat, ennek bekövetkezését nem kívánta, de a lehetséges eredménybe belenyugodva szúrta meg a sértettet. A veszélyes eszközzel leadott szúrás következtében az orvosszakértő által bizonyítottan a célzott testtájékon fennállt az életveszélyes sérülés bekövetkezésének reális lehetősége, ezt az eredményt a testi épség elleni támadása során a vádlott tudatának át kellett fognia. Mindezekre figyelemmel az ítéletábra az első fokú bíróságtól eltérően, a vádhatóság indítványának helyt adva a Btk. 170.§ /1/ bekezdésébe ütköző és /5/ bekezdése szerint minősülő, eshetőleges szándékkal elkövetett, életveszélyt okozó testi sértés büntettének a Btk. 16.§-a szerinti kísérletében állapította meg a vádlott bűnösségét.

A büntetés kiszabás törvényességének felülbírálata során az ítéletábra megállapította, hogy a megyei bíróság a vádlott javára és terhére jelentkező bűnösségi körülményeket hiánytalanul feltárta és súlyuknak megfelelően értékelte. A testi épség elleni bűncselekmény megváltozott minősítése folytán a büntetés mértékénél irányadó büntetési tételkeret magasabb az első fokú bíróság részéről alapul vett tételkereteknél, és a Btk. 85.§ /2/ bekezdés szerint kötelezően alkalmazandó halmazati szabályok szerint 2-12 évig terjedő szabadságvesztéssel büntethető bűncselekmény. A legsúlyosabb cselekmény kísérleti szakban maradására, könnyű testi sértést okozó eredményére és az időmúlásra figyelemmel az egyéni és általános visszatartás céljainak összhangját a büntetési tételkeret alsó határán az első fokú bíróság által alkalmazott főbüntetés és mellékbüntetés együttesen biztosítja. A kiszabott büntetés súlyosításának az ítéletábra ezért nem adott helyt.

Alapos a kényszergyógyítás elrendelése érdekében a fellebbviteli főügyészség indítványa, mert a kényszergyógyítás elrendelésének törvényi feltételei már az első fokú ítélet szerint is megállapíthatóak lettek volna. A vádlott a tényállás szerint alkoholfüggő, a jelen ügyben elbírált cselekményt ittas állapotával összefüggésben követte el, ezért az ítéletábra a Btk. 75.§-a szerint elrendelte az orvosszakértők által indokoltnak tartott kényszergyógyítását.

A bűnügyi költség viselésére vonatkozó ítéleti rendelkezésnek **T1 sértett** tanú elővezetésével kapcsolatos költség megfizetésére kötelezését az ítéletábra hatályon kívül helyezte és felhívta az első fokú bíróságot, hogy arról külön eljárásban rendelkezzen, mert a tanú elővezetésével felmerült költség a Be.74.§ /5/ bekezdésének rendelkezése szerint nem számolható el bűnügyi költségként, a költségről külön határozatban és nem az ítéletben kell dönten.

Az ítéletábra a fentiekben írtak alapján az első fokú ítéletet részben megváltoztatta a Be. 372.§ /1/ bekezdése alapján, az ítélet egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§ /1/ bekezdése szerint helybenhagyta.

A Be. 381.§ (1) bekezdése alapján rendelkezett az ítéletábra a fellebbezési eljárásban felmerült bűnügyi költségről, amely a vádlott részére kirendelt védő díja.

G y ő r , 2009. március 5. napján

Dr.Nagy Zoltán sk.
a tanács elnöke

. Miklós Mária sk.
a tanács tagja, előadó

Dr. Zólyomi Csilla sk.
a tanács tagja

Z á r a d é k:

Ez az ítélet és a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 2007. május hó 10. napján kihirdetett 5.B.569/2006/13. számú ítéletének meg nem változtatott része a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

G y ő r , 2009. március 5. napján

. Nagy Zoltán sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Kiadó: